

บทที่ 10
วิทยุโทรทัศน์
TELEVISION

วิทยุโทรทัศน์ : สื่อยอดนิยมที่สุด

(Television: The Most Popular Medium)

วิทยุโทรทัศน์เกิดขึ้นท่ามกลางความขัดแย้ง และทุกวันนี้ยังคงมีข้อโต้แย้งกันอยู่ ข้อโต้แย้งได้เริ่มต้นที่การเรียกร้องสิทธิในเรื่องสิ่งประดิษฐ์นี้ หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 นักวิทยาศาสตร์จากหลาย ๆ ส่วนของโลก คือ อังกฤษ ญี่ปุ่น รัสเซีย และในสหรัฐอเมริกา ได้เริ่มทำการทดสอบความคิดในเรื่องของการส่งสัญญาณภาพผ่านอากาศโดยการใช้คลื่นวิทยุ ในช่วงเวลาสั้น ๆ วิทยุโทรทัศน์ถูกเปลี่ยนจากปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ ไปสู่การเป็นสื่อมวลชนที่ทันสมัยที่สุด โดยการทดลองเทคโนโลยีทางไฟฟ้าในราวปี 1920 ที่ผ่านมา และได้กลายมาเป็นการเริ่มต้นสื่อการกระจายเสียงระหว่างปี 1930 การพัฒนาการด้านการกระจายเสียงนี้ได้หยุดชะงักลงชั่วคราวในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ในตอนปลายปี 1940 วิทยุโทรทัศน์ได้ปรับตัวมาเป็นสื่อมวลชนสำหรับการใช้ที่บ้าน และในช่วงปี 1950 สื่อโทรทัศน์ก็ยังคงเป็นเช่นนั้น คือ เป็นสื่อที่ใช้ในบ้าน (Melvin L. Deffleur and Sandra Ball Rokeach, 1989: 110-122)

วิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีความเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เทคโนโลยีของมันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เนื้อหาก็ค่อย ๆ พัฒนาขึ้น ผู้รับสารมีความเติบโตขึ้น มีความคิดมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม สื่อวิทยุโทรทัศน์ยังคงเป็นสื่อที่ชาวอเมริกันชื่นชอบที่สุด

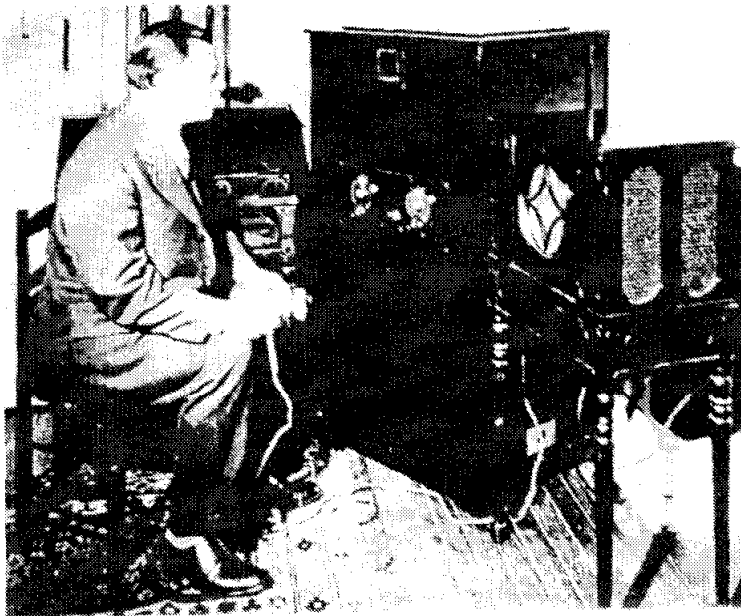
ในระยะแรก วิทยุโทรทัศน์ที่ใช้ตามบ้านนั้นเป็นภาพ ขาว-ดำ เครื่องเล็ก ๆ ถ้าเทียบกับมาตรฐานในปัจจุบันแล้ว มีคุณภาพต่ำมาก แต่ประชาชนก็ตื่นตาตื่นใจกับการเคลื่อนไหวของภาพ ที่สามารถส่งกระจายเสียงผ่านอากาศเข้ามาถึงบ้านได้ แม้แต่โฆษณาก็ยังดูน่าสนใจ เพราะว่ามันเคลื่อนไหวได้ อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ใหม่ที่ปรากฏขึ้น ผู้ชมเลือกมากขึ้น

และมีความต้องการมากขึ้น พวกเขาต้องการภาพที่ชัดเจนขึ้น ต้องการให้เป็นภาพสี ต้องการให้ จอภาพมีขนาดใหญ่ขึ้น และยังต้องการควบคุมรายการที่ได้ดูอีกด้วย

เทคโนโลยีใหม่ ๆ สนองความต้องการเหล่านั้นได้ ซึ่งชาวอเมริกันได้รับเอามาใช้อย่าง รวดเร็ว จอภาพมีความใหญ่ขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน มีการส่งและการรับภาพที่ดีทำให้ภาพอยู่คงที่ ไม่สั่น สีสดที่สวยงามทำให้การดูโทรทัศน์มีความน่ารื่นรมย์มากขึ้น (Randall Rothenberg, 1989: A-1,d-23)

การออกอากาศในระยะเริ่มแรก (The Early Broadcasts)

การรับชมโทรทัศน์ในระยะแรก ๆ ใช้โทรทัศน์ที่มีจอภาพขนาดเล็กมาก เพราะหลอด ภาพที่ใช้ในวิทยุโทรทัศน์ขณะนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางเพียง 4 นิ้ว ก้องไม่มีความละเอียดและ ต้องใช้แสงมากด้วย คนที่ปรากฏในโทรทัศน์จะต้องใส่เสื้อผ้าสีฉูดฉาด เช่น ถ้าใส่เสื้อผ้าสีเขียว ต้องแต่งหน้าสีม่วง เพื่อให้ภาพมีสีติดกัน ทำให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น

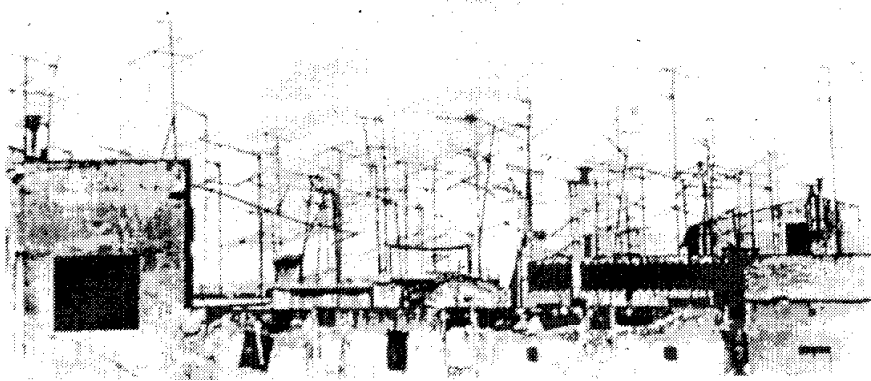

Source: Melvin L. DeFleur, Everette E. Dennis, 1994 : 217

ในปี ค.ศ. 1932 RCA ได้สร้างสถานีขึ้น โดยมีอุปกรณ์ที่ใช้ในห้องส่งและการถ่ายทอดอย่างสมบูรณ์ที่สุดในดิ๊กเอ็มไพร์สเตท เมืองนิวยอร์ก RCA ได้กั้นเงินไว้หลายล้านเหรียญเพื่อปรับปรุงและทดลองสื่อการกระจายเสียงใหม่ ในปี ค.ศ. 1936 เริ่มมีการทดสอบระบบ มีการถ่ายทอดรายการเพียง 2 รายการต่อสัปดาห์ เมื่อถึงเวลาออกอากาศจะมีผู้ชมที่กระตือรือร้นคอยชมอยู่ประมาณ 200-300คน ในนิวยอร์ก ที่มีเครื่องรับโทรทัศน์และสามารถรับการส่งภาพมาถึงบ้าน ในขณะเดียวกัน รัฐบาลกลางได้ปรับปรุงระเบียบสำหรับการใช้ในการพิจารณาออกใบอนุญาตให้มีเครื่องส่ง และมีการจำกัดจำนวนด้วย ถึงกระนั้นก็ตาม ในปี ค.ศ. 1940 สื่อวิทยุโทรทัศน์ก็ได้เตรียมตัวพร้อมเพื่อการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ผู้ชมรายการวิทยุโทรทัศน์ (Television Viewers)

สาธารณชนชาวอเมริกันนำโทรทัศน์มาใช้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1950 บ้านที่มีโทรทัศน์มีจำนวนน้อยกว่าร้อยละสิบ ในปี ค.ศ. 1960 เพียง 10 ปีต่อมาเท่านั้น มีจำนวนโทรทัศน์เพิ่มมากขึ้น โดยมีถึงร้อยละเก้าสิบ ในปี ค.ศ. 1970 มีจำนวนโทรทัศน์เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละเก้าสิบห้า และในปี ค.ศ. 1980 เจ้าของเครื่องรับโทรทัศน์มีมาก จนถึงระดับอิ่มตัวแล้วในบ้านของชาวอเมริกัน ปัจจุบันนี้ มันคงเป็นเรื่องแปลก ถ้าบ้านใครไม่มีเครื่องรับโทรทัศน์ และส่วนใหญ่แล้วจะมีโทรทัศน์มากกว่า 1 เครื่องด้วย

Source: Melvin L. DeFleur, Everette E. Dennis, 1994 : 223

Source: Melvin L. DeFleur, Everette E. Dennis, 1994 : 218

ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์เพิ่มขึ้นทุกวัน เป็นเวลาเกือบสี่ทศวรรษแล้ว ในปี 1950 เจ้าของเครื่องรับใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์เฉลี่ยวันละสี่ชั่วโมงครึ่ง และทุก ๆ ปี เวลาในการชมรายการโทรทัศน์จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ปัจจุบัน มันเป็นการยากที่จะทราบจำนวนผู้ชมรายการโทรทัศน์ เพราะเครื่องรับโทรทัศน์สามารถนำมาใช้สำหรับงานอื่น ๆ ได้ด้วย ผู้ชมอาจใช้โทรทัศน์ในการชมรายการที่แพร่ภาพออกอากาศตามปกติ หรือใช้สำหรับชมรายการทางเคเบิลทีวี หรือทางวิดีโอ ด้วยจำนวนเครื่องรับที่เพิ่มขึ้นประมาณสองในสามของบ้านชาวอเมริกัน บางคนอาจชมรายการแข่งฟุตบอล บางคนอาจชมรายการละคร และบางคนอาจชมรายการภาพยนตร์โดยใช้วิดีโอคาสเซทก็ได้ ไม่ว่าผู้ชมรายการจะใช้รูปแบบใดในการชมก็ตาม มันได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ชาวอเมริกันใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเปิดชมรายการต่าง ๆ ทางวิทยุโทรทัศน์

ยุคทองของวิทยุโทรทัศน์ (Television's Golden Ages)

ยุคแห่งความรุ่งเรืองของวิทยุโทรทัศน์ เป็นยุคที่อาจกล่าวได้ว่า ข้อแรก คือ สื่ออยู่ในยุคที่มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว ข้อที่สอง คือ ยุคนี้เป็นยุคที่ยาวนาน จากประมาณ ปี ค.ศ. 1960 ถึงประมาณ ปี ค.ศ. 1980 เมื่อเครือข่ายวิทยุโทรทัศน์มีการแข่งขันมากขึ้น

ไม่เพียงเพราะการเติบโตของสื่อที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่อยู่ที่หลักเกณฑ์ของรายการ บางรายการได้ชี้ให้เห็นว่า ยุคนี้คือ ยุคทองของวิทยุโทรทัศน์ รายการละครวิทยุโทรทัศน์มีคุณภาพสูง เช่น รายการ "Playhouse 90" ดูจะเหมาะสมกับผู้ชมที่มีการศึกษามากขึ้น บางคนก็ให้ข้อสังเกตว่า รายการวิทยุโทรทัศน์ส่วนใหญ่เป็นเวลาของรายการแสดงตลก รายการกีฬา และการแสดงละครสั้นสลับกับเพลง ซึ่งเป็นรายการใหม่สำหรับผู้ชมทางบ้าน รายการวิทยุโทรทัศน์ในระยะต่อมา มีรายการของ Milton Berle's ได้แก่ "Texaco, Star Theatre" และ รายการของ Ed Sullivan's ได้แก่ "Toast of the Town" ซึ่งรายการดังกล่าวนี้มักถูกยกให้เป็นตัวอย่างของรายการที่ดีและประสบความสำเร็จในยุคก่อนนี้ (good old days) และดารานักแสดงที่ได้รับการยกย่องให้เป็นนักแสดงที่ยิ่งใหญ่ในยุคนั้น ได้แก่ "Sid Caesar" และ "Jackie Gleason" (ผู้ล่วงลับไปแล้ว) ปัจจุบันยังมีรายการที่ออกอากาศทางวิทยุโทรทัศน์ติดต่อกันเป็นเวลายาวนานแล้ว ได้แก่รายการ "I Love Lucy" (นำแสดงโดย Lucille Ball ซึ่งล่วงลับไปนานแล้ว) เป็นรายการที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงอยู่เสมอว่า เป็นรายการที่ดีรายการหนึ่ง แต่คนรุ่นใหม่ที่ได้ชมรายการเก่า ๆ เหล่านี้ จะไม่มีความเข้าใจเรื่องราวหรือซาบซึ้งเลย สำหรับพวกเขาแล้ว รายการเก่า ๆ นี้ ดูไร้สาระและน่าเบื่อ แต่ไม่ว่ารายการสมัยก่อนจะถูกมองว่าเป็นรายการที่ดูธรรมดา ไม่ค่อยมีความคิดสร้างสรรค์ หรืออาจถูกมองว่า มันเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง แต่จะถูกมองเช่นไรก็ตาม คงต้องมีข้อได้เปรียบกันได้ไม่มีที่สิ้นสุด

ในช่วง 2 ทศวรรษ ระหว่างปี ค.ศ. 1960 และประมาณ ปี ค.ศ. 1980 ถือว่าเป็นช่วงของความแตกต่างของยุคทองของโทรทัศน์ แต่ผู้ชมบางคนอาจไม่คิดเช่นนั้น สาธารณชนในเวลานั้นแสดงความผิดหวังและไม่พอใจในสื่อมาก สังคมอเมริกันในสมัยก่อน มีแต่ความยุ่งเหยิง (Turmoil) ที่รุมล้อมไปด้วยปัญหา เช่น ปัญหาในเรื่องสิทธิมนุษยชน ปัญหาที่เกี่ยวกับเรื่องสงครามเวียดนาม การเพิ่มขึ้นในเรื่องของอาชญากรรมและความรุนแรง ความล้มเหลวของ

สังคมที่เกิดขึ้นในเวลานั้น หลาย ๆ คนพากันตำหนิวิทยุโทรทัศน์ เพราะต่างก็เชื่อว่าวิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพล สามารถกัดกร่อนคุณธรรมและเสถียรภาพของประเทศชาติได้

เครือข่ายโทรทัศน์ถูกวิพากษ์วิจารณ์มากในเรื่องของการแพร่ภาพที่มีความรุนแรง รายการที่ออกอากาศในเวลานี้ ส่วนใหญ่ถูกมองว่าเป็นรายการที่มีรสนิยมต่ำ ที่มุ่งมันเสนอความรุนแรงและความเพ้อฝัน ผู้ชมรายการระดับล่างในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ซื้อเบียร์ สบู่ ผงซักฟอก ยาสีฟัน น้ำอัดลม เครื่องดื่ม และสินค้าอื่น ๆ จึงสามารถโฆษณาสินค้าเหล่านี้ได้ในรายการวิทยุโทรทัศน์ ชาวอเมริกันชอบรายการที่มีรสนิยมธรรมดา ๆ และเนื้อหาไม่ต้องอยู่ในระดับที่สูงนัก แต่ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับรายการโทรทัศน์ก็เข้าใจในสิ่งที่ Newton Minow อดีตประธาน FCC (Federal Communications Commission) ได้กล่าวไว้ว่า “เครือข่ายวิทยุโทรทัศน์ คือ อาณาจักรอันกว้างใหญ่ที่ไร้ความคิด” (vast wasteland of mindless) ของรายการละครตลกที่สิ้นคิด ละครชีวิตที่เพ้อฝัน การแสดงมวยปล้ำ การ์ตูนที่มีความรุนแรง กีฬาที่น่าตื่นเต้น การแข่งขันตอบปัญหา และรายการตลกเรื่องครอบครัวที่ผิด รายการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ได้พบเห็นกันอยู่ประจำในรายการวิทยุโทรทัศน์

อย่างไรก็ตาม เวลาได้เปลี่ยนความคิดของนักวิจารณ์ จากสิ่งที่เห็นว่ารายการโทรทัศน์เป็นเวลาของขยะไร้สาระ (Trash) มาเป็นรายการของวันเก่า ๆ ที่ดี ๆ (good old days) การจัดรายการใหม่อาจมาจากความจริงที่ว่า เนื้อหารายการในสมัยก่อน ถูกสร้างมาให้เหมาะกับรสนิยมของคนส่วนใหญ่ในสมัยนั้น คนในสมัยก่อน เมื่อเข้ามาสู่ยุคสมัยใหม่ ต่างก็มีอายุมากขึ้น แต่รสนิยมไม่ได้สูงขึ้นตาม หรือไม่ได้เปลี่ยนไป ยังคงชอบในสิ่งเดิม ๆ พวกเขาจึงชื่นชอบรายการในสมัยก่อนว่า เป็นรายการที่ดี และชื่นชอบว่านักแสดงมีความสามารถแสดงได้ยอดเยี่ยมจริง ๆ

วิทยุโทรทัศน์ในอนาคต (The Future Television)

วิทยุโทรทัศน์ในอนาคตน่าจะเป็นสิ่งที่มั่นคง ซึ่งไม่อาจทำนายล่วงหน้าไว้ได้ว่า มันจะมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง ผู้ที่ขอบกล่าวโจมตีการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์ พยายามที่จะทำให้เวลาของการโฆษณาลดน้อยลง และมีแนวโน้มที่จะทำให้วิทยุโทรทัศน์เป็นอิสระจากการโฆษณาได้ ซึ่งจะทำให้มีเวลาสำหรับรายการให้ผู้ชมเพิ่มมากขึ้น

วิทยุโทรทัศน์ในปัจจุบันได้เผชิญหน้ากับความยุ่งยากซับซ้อน ซึ่งคงจะมีการเปลี่ยนแปลงต่อไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับนักแสดงหน้าใหม่ที่เกิดขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา

อีกมุมมองหนึ่งของอนาคตวิทยุโทรทัศน์ คือ เป็นการยากที่จะคาดการณ์ได้ในเรื่องของเทคโนโลยี และสิ่งที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในปัจจุบัน คือ ระบบเทคโนโลยี ซึ่งวิทยุโทรทัศน์ได้เพิ่มตัวเลือกในการรับชมให้กับผู้ชมที่บ้านมากขึ้น นอกจากนี้ ยังมีทางเลือกใหม่ในการส่งสัญญาณผ่านทาง optic cables และทางโทรศัพท์ การเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ จะทำให้เราเห็นภาพทางวิทยุโทรทัศน์ที่ใหญ่ขึ้นและชัดเจนขึ้น อุปกรณ์ใหม่ ๆ หลายชนิดสำหรับการรับชมรายการโทรทัศน์ กำลังได้รับการพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ เช่น จอภาพติดผนัง และระบบเสียงที่มีคุณภาพดีขึ้น

เทคโนโลยีอีกชนิดหนึ่งที่ได้พัฒนาขึ้นแล้ว คือ HDTV (*high-definition television*) โดยที่ประเทศญี่ปุ่นได้เริ่มพัฒนาระบบการแพร่ภาพแบบใหม่นี้ ซึ่งพัฒนามาจากเทคโนโลยีที่เราใช้อยู่ในปัจจุบัน ความชัดเจนของภาพจะมีคุณภาพที่ดีกว่า จอภาพมีขนาดใหญ่ขึ้นมากกว่าที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งมีจำนวนเส้นมากกว่า 50-100% (ขึ้นอยู่กับระบบที่เลือกใช้) จึงทำให้ภาพมีความคมชัดมากกว่า โดยภาพจะมีความชัดได้เท่ากับภาพถ่ายที่ดี ๆ เลยทีเดียว อาจมีข้อสงสัยบ้างว่า HDTV ที่กำลังเข้ามานั้น จะได้ใช้เมื่อไร และจะใช้ตามมาตรฐานของใคร ซึ่งชาวยุโรปตัดสินใจที่จะใช้ระบบที่มีความแตกต่างจากระบบของญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกาก็อาจจะใช้ระบบที่แตกต่างไปจากญี่ปุ่นและยุโรป ด้วยเหตุผลของ FCC (Federal Communications Commission) ที่ต้องการให้การแพร่ภาพในระบบ HDTV สามารถใช้กันได้กับเครื่องรับโทรทัศน์ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ผู้ชมจึงไม่ต้องโยนโทรทัศน์เครื่องเก่าทิ้งไป สิ่งนี้คือนโยบายของ FCC และเมื่อมีการเปลี่ยนเครื่องรับโทรทัศน์ใหม่จากโทรทัศน์ขาว-ดำ มาเป็นโทรทัศน์สี และยังมีเหตุผลที่ดีที่เรายังสามารถชมภาพทางโทรทัศน์ได้เหมือนเดิม เรายังคงได้เห็นภาพที่มีคุณภาพดีเช่นเดียวกันในจอโทรทัศน์ของเรา และในอนาคตที่เราต้องซื้อโทรทัศน์เครื่องใหม่ เราจะสามารถรับชมในระบบ HDTV ได้ทันที

บริษัทในสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาระบบ digital สำหรับ HDTV ซึ่งมีเทคโนโลยีที่แตกต่างไปจากระบบ analog ที่ใช้อยู่ในประเทศญี่ปุ่น ระบบนี้ขึ้นอยู่กับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นทางเลือกที่ดี เพราะสามารถนำมาใช้กับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ระบบอื่นได้ และจะได้พัฒนาต่อ

ไปในอนาคต ถึงอย่างไรก็ตาม การที่ยังต้องตามหลังญี่ปุ่นอยู่ สหรัฐอเมริกาอาจต้องใช้เวลาอีก นานกว่าจะก้าวไปให้เหนือกว่าญี่ปุ่นได้

เทคโนโลยีอีกอย่างหนึ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จักกันดี คือ direct satellite transmission สำหรับการรับสัญญาณที่บ้าน แผ่นดิสก์ขนาดเล็กที่มีขนาดเท่ากับจานข้าวที่ติดตั้งในห้องเพดาน อาจทำให้สามารถรับสัญญาณจากเครือข่ายที่ส่งตรงจากดาวเทียม โดยไม่ต้องผ่านสถานีท้องถิ่น ถ้ามีการนำเทคโนโลยีนี้มาใช้กันอย่างกว้างขวางแล้ว อาจทำให้มีสถานีเพิ่มขึ้นได้อีก 500 สถานีต่อไปคงจะมีความต้องการเข้าเป็นเครือข่ายน้อยลงไปเรื่อย ๆ และสถานีท้องถิ่นก็อาจต้องมีสภาพเหมือนกับสถานีวิทยุกระจายเสียง ซึ่งคงต้องมีการกำหนดบทบาท(roles) และหน้าที่ (functions) ของวิทยุโทรทัศน์ใหม่

สิ่งหนึ่งที่เกี่ยวกับอนาคตของโทรทัศน์ที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน คือ รสนิยมและความชอบของผู้ชมโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกา

ประวัติวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทย

ก่อนที่ประเทศไทยจะมีวิทยุโทรภาพ (Facsimile) ใช้งานเป็นครั้งแรก ใน ปี พ.ศ. 2474 ในต่างประเทศได้มีการส่งภาพที่เคลื่อนไหวได้ทางโทรทัศน์ เรียกว่า Television หรือ วิทยุโทรทัศน์ มาก่อนแล้ว พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมในสมัยนั้น ทรงดำริที่จะให้มีวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทยบ้าง โดยทรงติดต่อกับบริษัทวิทยุในสหรัฐอเมริกา ให้นำเครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์เข้ามาทดลองในประเทศไทย หากการรับฟังเป็นที่พอพระหฤทัย ก็พอจะซื้อไว้ใช้ในราชการ การติดต่อยังไม่ทันเสร็จเรียบร้อย ก็เกิดการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในปี พ.ศ. 2475 เรื่องการตั้งสถานีส่งวิทยุโทรทัศน์จึงเป็นอันระงับเสียไป

อีก 20 ปีต่อมา ในปี พ.ศ. 2495 รัฐบาลไทย โดย จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีได้ดำริจะให้วิทยุโทรทัศน์ขึ้นในประเทศไทย ได้ให้อธิบดีกรมโฆษณาการส่งเจ้าหน้าที่ไปดูการส่งวิทยุโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกา ต่อมาได้มีคำสั่งราชการแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการพิจารณาจัดซื้อเครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์

การที่มีคำศัพท์วิชาวิทยุ ว่า "วิทยุโทรภาพ" และ "วิทยุโทรทัศน์" ได้ก่อให้เกิดปัญหาขัดแย้งอย่างไม่น่าจะเกิด คือ มีบางหมู่เหล่าเรียก Television ว่า "วิทยุโทรภาพ" บางคน

เรียกว่า "วิทยุโทรทัศน์" จึงเกิดคำถามว่า "วิทยุโทรภาพ" และ "วิทยุโทรทัศน์" ต่างกันอย่างไร ซึ่งมีคำตอบในวารสาร "วิทยุ" ของสมาคมวิทยุแห่งประเทศไทย ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2495 ว่า:

วิทยุโทรภาพ คือ การส่งภาพจำลอง อันเป็นภาพนิ่งที่ปรากฏอยู่บนแผ่นกระดาษ เช่น ภาพถ่าย ภาพลายลักษณ์อักษร ภาพลายมือชื่อ ฯลฯ ไปสู่ที่ไกล ๆ เพื่อให้รับไว้เป็นภาพถาวรติดอยู่บนกระดาษน้ำยา หรือฟิล์ม และเก็บไว้ได้ ถ้าคำนี้มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Telephotography หรือ Picture Telegraphy ซึ่งชาวอเมริกันนิยมเรียกว่า Facsimile

วิทยุโทรทัศน์ คือ การส่งภาพจริง ที่เคลื่อนไหวได้ เช่น ภาพคนร้องเพลง เล่นดนตรี คนเล่นกีฬา แสดงละคร หรือภาพนิ่งอันปรากฏอยู่บนแผ่นกระดาษ ฯลฯ ไปให้คนที่มิได้อยู่ ณ ที่นั้น แลเห็นได้ ซึ่งคนดู หรือฝ่ายรับภาพจะแลเห็นภาพนั้น ปรากฏอยู่บนจอแก้วหลอดรังสีคาโทด(cathode) และจะแลเห็นภาพปรากฏแก่สายตาเพียงชั่วเวลาที่มีการส่งอยู่เท่านั้น ถ้าหยุดส่งแล้ว ภาพนั้นก็เลือนหายไปหมด มิได้ติดเป็นภาพถาวรอยู่บนแผ่นกระดาษ หรือฟิล์มอย่างการรับวิทยุโทรภาพ คำว่า "วิทยุโทรทัศน์" แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า Television หรือ Fernseh ในภาษาเยอรมัน ซึ่งแปลว่า "เห็นไกล"

(สำเนา)

คำชี้แจงกรมการโฆษณา
เรื่อง การใช้ศัพท์ "Television"

เนื่องจากข้าราชการในกรมโฆษณาการบางคน ไม่ทราบข้อเท็จจริงในเรื่องการใช้ศัพท์ภาษาไทย แทนคำว่า Television กรมโฆษณาการจึงขอชี้แจงให้ทราบตามหลักวิชาทางอักษรศาสตร์ให้ทราบไว้ ทั้งจะได้มีโอกาสเรียกถูกตามศัพท์ราชการของรัฐบาลไทย

คำว่า "Television" แปลว่า ไกล หรือ โทร

คำว่า "vision" ถ้าใช้ในลักษณะ Abstract (อาการนาม) แปลว่า ทัศน์ หรือ การเห็น แต่ถ้าใช้ในลักษณะ Concrete (สิ่งที่เห็น ยิน ฟัง ลิ้ม สัมผัสได้ด้วยอาการทั้ง 5) แปลว่า ภาพ เพราะฉะนั้น Television ก็แปลว่า วิทยุโทรภาพ โดยตรง

อีกคำหนึ่ง คือ Scope แปลว่า "เห็น" เหมือนกัน เมื่อใช้กับกล้องส่องทางชนิดหนึ่ง เรียกว่า Telescope ก็แปลว่ากล้องโทรทัศน์

สิ่งที่ออกจากอายตนะภายใน คือ จากเราไปสู่สิ่งอื่น (ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ) เรียกว่า เห็น ยิน ตม ลิ้ม สัมผัส และนึกคิด

สิ่งที่ออกจากอายตนะภายนอก (คือ จากสิ่งอื่นมาสู่เรา) เรียกว่า ภาพ หรือ รูป, เสียง, กลิ่น, รส, โผฏฐัพพะ, อารมณ์

Television เป็นสิ่งที่ส่งออกจากภายนอกมาสู่สายตาเรา จึงเรียกว่า โทรภาพ และส่งมาทางวิทยุ จึงเรียกว่า "วิทยุโทรภาพ" ก็ถูกต้องตรงแล้ว ส่วนวิทยุโทรทัศน์ ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าจะไร แต่ถ้าเป็นกล้องโทรทัศน์ ก็ทราบว่าเป็น Telescope (ตามปทานุกรมฉบับใหม่ที่สุดแสดงชัดไว้แล้ว) ส่วนบางท่านก็ตั้งศัพท์ Telephoto ว่า วิทยุโทรภาพ และแสดงศัพท์ว่า ภาพหนึ่ง นั้น ก็หาถูกต้องตรงตามหลักวิชาในทางภาษาศาสตร์และอักษรศาสตร์ไม่ เพราะในศัพท์ว่า "วิทยุโทรภาพ" นั้น ไม่มีคำใดแปลว่า "นิ่ง" เลย ที่ถูกน่าจะเรียกว่า "วิทยุโทรภาพนิ่ง" หรือ "โทรรูปนิ่ง" จะเหมาะกว่า

ฉะนั้น จึงขอให้บรรดาข้าราชการกรมการโฆษณาการ ใช้ศัพท์ให้ถูกต้อง คือ Television แปลว่า วิทยุโทรภาพ ในที่ทุกแห่ง

กรมโฆษณาการ

30 มกราคม 2495

(ลงชื่อ) พ.อ. หลวงสารานุประพันธ์

อธิบดี

คำว่า **วิทยุโทรภาพ** และ **วิทยุโทรทัศน์** ทั้ง 2 คำนี้ ได้ใช้กันอยู่ในวงการวิทยุเมืองไทยมานานแล้วและใช้เรียกกันในกรมไปรษณีย์โทรเลขมากกว่า 20 ปีแล้ว แต่ในที่สุดคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เรียก Television ว่า **วิทยุโทรทัศน์**

สำหรับกิจการวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทยนั้น เกิดขึ้นโดยความคิดริเริ่มของ จอมพล ป. พิบูลสงคราม เมื่อปี พ.ศ. 2495 ในรูปแบบวิทยุโทรภาพของกรมประชาสัมพันธ์ และได้มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ไว้ว่า ต้องเสนอข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิงให้แก่ประชาชน ซึ่งจอมพล ป. ได้มอบนโยบายการก่อตั้งสถานีวิทยุโทรทัศน์ขึ้นในประเทศไทยให้ พล. ต. อ. เผ่า ศรียานนท์ อธิบดีกรมตำรวจในขณะนั้นรับไปดำเนินการ โดยได้รวบรวมกลุ่มบุคคลต่าง ๆ เพื่อที่จะร่วมกันจัดการก่อตั้งบริษัท จนกระทั่งได้ทำการจดทะเบียนการก่อตั้งบริษัทวิทยุโทรทัศน์ขึ้นในลักษณะเป็นบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 23 กันยายน พ.ศ. 2495 มีกรมประชาสัมพันธ์เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ การก่อสร้างห้องส่งที่บางขุนพรหมของสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวี ช่อง 4 จึงได้ทำกันอย่างเร่งรีบ เพื่อที่จะได้ออกอากาศทันในวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2498 ซึ่งบริษัทได้ถือฤกษ์เอาวันชาติ เป็นวันที่ทำพิธีเปิดสถานีอย่างเป็นทางการ

ความดำริที่จะให้มีวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทยนี้ ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในหน้าหนังสือพิมพ์ และการติเตียนจากประชาชนเป็นอันมาก ผู้ที่ไม่เห็นด้วยให้เหตุผลว่า:

1. เครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์มีราคาไม่ต่ำกว่า 4-5 ล้านบาท เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์มีราคาแพงถึงเครื่องละ 3-4 พันบาท ประโยชน์จากกิจการส่งวิทยุโทรทัศน์ จะได้แก่คนที่มีเงินอยู่ในกรุงเทพฯ เพียงไม่กี่ร้อยคน ประชาชนส่วนใหญ่ทั่วประเทศจะไม่สามารถรับประโยชน์อะไรเลย เพราะไม่มีเงินจะซื้อเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์และไม่อาจรับฟังในระยะทางไกลได้ แต่เงินจำนวน 4-5 ล้านบาทที่จะเอาไปซื้อเครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์นั้น เป็นเงินภาษีอากรที่เก็บมาจากราษฎรทุกคน

2. ในขณะนั้น ประเทศไทยตกอยู่ในภาวะฝืดเคือง สาธารณูปโภคที่จำเป็น เช่น พลังงานไฟฟ้า น้ำประปา ฯลฯ ก็ยังไม่สมบูรณ์ดี ควรที่จะได้ใช้เงินภาษีอากรที่เก็บได้จากราษฎรมาจัดหาสิ่งจำเป็นเหล่านี้ให้เป็นการเพียงพอตามสมควรเสียก่อน จะเหมาะกว่า หรือนำจะนำเงินนี้ไปสร้างโรงเรียนให้เด็ก ๆ ได้มีที่เล่าเรียนมากขึ้น พลเมืองดีก็จะได้มีมากขึ้น อาชญากร

เขาวีรียจะได้ลดน้อยลง นอกจากนั้นแล้ว ประเทศไทยเรายังมีสิ่งที่จะต้องใช้จ่ายเงินอีกมาก เช่น การบำรุงท้องถิ่น การส่งเสริมอาชีพ ขยายการสื่อสารและการคมนาคม จึงควรที่จะได้นำเงินภาษีอากรนั้นมาใช้ เพื่อการเหล่านี้เสียจะดีกว่า

เมื่อมีเสียงโจมตีคัดค้านมากมายเช่นนี้ รัฐบาลจึงได้ระงับความตั้งใจเดิม และเปลี่ยนรูปแบบเป็นตั้งบริษัทจำกัด เพื่อดำเนินการส่งวิทยุโทรทัศน์ โดยให้กรมประชาสัมพันธ์ (ซึ่งเปลี่ยนชื่อมาจากกรมโฆษณาการ) เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ 11 ล้านบาท โรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง 2 ล้านบาท กองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ กรมตำรวจ องค์การน้ำตาลไทย โรงงานสุรา และสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล ถือหุ้นรายละเอียด 1 ล้านบาท บริษัทที่ตั้งขึ้นนี้คือ บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด กำหนดทุนไว้ 20 ล้านบาท

บริษัทนี้เดิมกำหนดจะให้ใช้ชื่อว่า "บริษัทไทยโทรภาพ จำกัด" แต่เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้เรียก Television ว่า "วิทยุโทรทัศน์" ชื่อบริษัทจึงต้องเปลี่ยนเป็น "บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด"

กำเนิดโทรทัศน์ไทย

ในวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2498 บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด เปิดสถานีส่งวิทยุโทรทัศน์เป็นแห่งแรกของประเทศไทย ใช้ความถี่ย่าน 66-72 เมกะเฮิรตซ์ เรียกว่า ช่อง 4 ระบบ 525 เส้น

เครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์เครื่องแรกที่ซื้อมานี้ เป็นเครื่องของบริษัท อาร์. ซี. เอ. (RCA) ของสหรัฐอเมริกา สร้างเพื่อใช้งานในสหรัฐอเมริกา จึงมีความไม่เหมาะสม 3 ประการ คือ

1. ความถี่วิทยุที่ใช้ คือ 66-72 เมกะเฮิรตซ์ (เรียกว่า ช่อง 4 ระบบ 525 เส้นของสหรัฐอเมริกา) เป็นความถี่ที่สหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศกำหนดให้ใช้ สำหรับการส่งวิทยุโทรทัศน์ในเขต 2 (คือ ทวีปอเมริกาเหนือและใต้) ส่วนประเทศไทยซึ่งตั้งอยู่ในเขต 3 (คือ ทวีปเอเชีย) จะใช้ความถี่ขนาดนั้นส่งวิทยุโทรทัศน์ไม่ได้ เพราะสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศกำหนดให้ใช้สำหรับกิจการวิทยุประจำที่ กิจการวิทยุเคลื่อนที่ และบริการวิทยุเดินอากาศ จึงนับว่าเป็นการใช้โดยละเมิดกฎข้อบังคับวิทยุของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ

2. ในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ไฟฟ้ากระแสสลับ ความถี่ 60 เฮิร์ต แต่ในประเทศไทยใช้กระแสสลับ ความถี่ 50 เฮิร์ต ดังนั้น สถานีวิทยุโทรทัศน์จึงต้องจัดหาเครื่องแปลงความถี่ (converter) มาใช้ เพื่อแปลงความถี่ 50 เฮิร์ต แรงไฟ 220 โวลท์ ให้เป็นความถี่ 60 เฮิร์ต แรงไฟ 220 โวลท์ ใช้กับเครื่องส่งวิทยุโทรทัศน์ และเครื่องมือกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการส่งวิทยุโทรทัศน์ เครื่องแปลงความถี่นี้มีราคาแพงมาก นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองโดยไม่จำเป็น

3. เนื่องจากสหรัฐอเมริกาใช้ไฟฟ้ากระแสสลับ ความถี่ 60 เฮิร์ต ดังกล่าวแล้ว ระบบการส่งวิทยุโทรทัศน์ของสหรัฐอเมริกา และของประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ไฟฟ้ากระแสสลับ ความถี่ 60 เฮิร์ต เหมือนกัน เช่น แคนาดา ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฟิลิปปินส์ ฯลฯ จึงใช้วิธีกวาดสายเพื่อสร้างภาพ (Scanning System) 525 เส้น (Lines), 60 ฟิลด์ (Fields) และ 30 กรอบภาพ (Frames) ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสมในทางวิชาการ สำหรับประเทศที่ใช้ไฟฟ้ากระแสสลับ ความถี่ 50 เฮิร์ต อย่างประเทศไทย

บรรดาประเทศที่ใช้ไฟฟ้าสลับ ความถี่ 50 เฮิร์ต ได้ถือหลักจัดระบบส่งวิทยุโทรทัศน์เป็นชนิด 625 เส้น 50 ฟิลด์ 25 กรอบภาพ เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพทางวิชาการ และบังเกิดผลดีเต็มที่ เช่น ประเทศมาเลเซีย อินเดีย ปากีสถาน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อียิปต์ เลบานอน อิรัก เตอร์กี ไนจีเรีย ชูदान อังกฤษ และประเทศในภาคพื้นยุโรปตะวันตกส่วนใหญ่ (บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด ได้เลิกใช้ความถี่ ช่อง 4 ระบบ 525 เส้น และเปลี่ยนมาใช้ความถี่ย่าน 202-209 เมกะเฮิร์ต ช่อง 9 ระบบ 625 เส้น และส่งเป็นภาพสี เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2513)

การส่งวิทยุโทรทัศน์จากสถานีวิทยุโทรทัศน์ของบริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด ได้เริ่มขึ้นแล้ว ผู้ที่จะซื้อเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์มาใช้ จะต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมพิเศษให้แก่บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด เครื่องละ 400 บาท ทุกเครื่อง ไม่ว่าจะซื้อเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ของบริษัทใด จากห้างร้านใด การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษเช่นนี้ ไม่ต่างอะไรกับการตั้งภาษีเดือน ที่บังคับเรียกเก็บตามอำเภอใจ จนกระทั่งกองทัพบกได้ตั้งสถานีวิทยุโทรทัศน์ขึ้น เป็นสถานีที่ 2 ในประเทศไทย เสียขอร่ำร้องในเรื่องค่าธรรมเนียมพิเศษ ที่บริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด บังคับเรียกเก็บจากผู้ซื้อเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์เครื่องละ 400 บาท ก็ดังมากขึ้น โดยอ้างกันว่า เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ที่ซื้อมาแล้ว ไม่จำเป็นต้องได้รับจากสถานีวิทยุโทรทัศน์ของบริษัทไทยโทรทัศน์ จำกัด เสมอไป จึงไม่ควรต้องเสียภาษีเดือนเช่นนี้ หากจะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษ ก็ควร

แบ่งเอาไปบำรุงสถานีวิทยุโทรทัศน์ของกองทัพบกบ้าง เพราะสถานีวิทยุโทรทัศน์ของกองทัพบก มิได้เรียกค่าธรรมเนียมพิเศษในการรับภาพแต่อย่างใด ในที่สุด การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษ หรือภาษีเดือนเครื่องละ 400 บาท ก็ต้องเลิกล้มไป เป็นผลให้ราคาเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ถูกลง และมีผู้ซื้อใช้กันแพร่หลายมากยิ่งขึ้น

หลังจากสถานีโทรทัศน์ไทยทีวี ช่อง 4 บางขุนพรหม ออกอากาศได้ประมาณ 2 ปี ต่อมาสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 (คือ ช่อง 5 ในปัจจุบัน) ก็เริ่มแพร่ภาพออกอากาศเป็น สถานีที่ 2 ส่วนสถานีที่ 3 เป็นสถานีโทรทัศน์ที่แพร่ภาพในระบบสีแห่งแรกของเมืองไทย คือ สถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 (เดิมคือ ช่อง 9 ชาว-ดำ) ซึ่งดำเนินการโดยบริษัทกรุงเทพวิทยุ และโทรทัศน์ สถานีที่ออกอากาศต่อมา คือ สถานีโทรทัศน์สี ช่อง 3 ซึ่งได้ลิขสิทธิ์จากบริษัท ไทยโทรทัศน์แพร่ภาพตามมาเป็นสถานีที่ 4 ดำเนินการโดยบริษัทบางกอกเอ็นเทอร์เทนเมนท์ จำกัด สถานีโทรทัศน์สีทั้ง 2 สถานี บริหารงานโดยเอกชน ซึ่งอาศัยลิขสิทธิ์ในการก่อตั้ง จากหน่วยราชการ เพราะเมืองไทยเรายังไม่เคยอนุญาตให้เอกชนก่อตั้งสถานีวิทยุหรือโทรทัศน์ สำหรับไทยทีวี ช่อง 4 ซึ่งต่อมาต้องโอนกิจการมาเป็น ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. (องค์การสื่อสารมวลชน แห่งประเทศไทย) เป็นสถานีโทรทัศน์ที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของสำนักนายกรัฐมนตรี ใน ลักษณะของรัฐวิสาหกิจ ส่วนสถานีโทรทัศน์กองทัพบกก็อยู่ในความดูแลของกองทัพบก ทั้ง สองสถานีนี้นับว่าเป็นสถานีแม่ของ ช่อง 7 สี และช่อง 3 สี (จำนง รังสิกุล, Artspa : 40) สถานีต่อมา คือ สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ และ สถานีสุดท้ายที่ออกอากาศอยู่ในขณะนี้ คือ สถานีวิทยุโทรทัศน์ไอทีวี (ITV)

วันแรกที่เปิดสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวี ช่อง 4 บางขุนพรหม ได้เริ่มแพร่ภาพออก อากาศรายการต่าง ๆ เช่น รายการรำเบิกโรง รายการภาพปริศนา รายการข่าว และรายการ ดนตรี เป็นต้น การแพร่ภาพทางไทยทีวีช่อง 4 ในระยะแรก ๆ ได้ทำการแพร่ภาพสัปดาห์ละ 4 วัน คือ วันอาทิตย์ วันอังคาร วันพฤหัสบดี และวันเสาร์ โดยเปิดสถานีเวลา 19.00 น. (อุฬาร เนื่องจำนงค์, 2520:19 – 20)

นับตั้งแต่วันแรกของการเปิดสถานีเป็นต้นมา รายการข่าวโทรทัศน์ก็ได้แพร่ภาพออก อากาศติดต่อกันเรื่อยมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ข่าวที่ได้นำเสนอในวันแรกเป็นการเสนอภาพ ยนตร์ข่าวพิธีเปิดสถานีไทยทีวี ช่อง 4 และเรื่องสำคัญอื่น ๆ อีกประมาณ 20 นาที โดยเริ่มเวลา 19.10 – 19.30 น. (ครบรอบ 10 ปี องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย, 2530 : 46) ดังนั้น

จึงสามารถกล่าวได้ว่า ข่าวโทรทัศน์ถือกำเนิดขึ้นมาพร้อม ๆ กับกิจการวิทยุโทรทัศน์ในประเทศไทย ซึ่งได้ดัดแปลงมาจากรายการข่าวทางวิทยุกระจายเสียงนั่นเอง

หากจะย้อนกลับไปดูรายการโทรทัศน์ที่เป็นรายการข่าวในยุคแรก ๆ จะเป็นการนำเสนอข่าวประจำวัน ในช่วงของข่าวภาคค่ำเวลา 20.00 น. โดยมีผู้ประกาศข่าวรุ่นแรก ๆ เช่น สรรพสิริ วิริยศิริ อาคม มกรานนท์ สมชาย มาลาเจริญ พงษ์ อูปถัมภานนท์ เป็นต้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้ล้วนแล้วเคยมีประสบการณ์ความชำนาญมาจากการอ่านข่าวทางวิทยุกระจายเสียงมาก่อนแล้วทั้งสิ้น

หลังจากนั้นมาก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการเสนอข่าวทางโทรทัศน์ครั้งใหญ่ ในราวปี พ.ศ. 2528 ช่วงเวลาในการเสนอข่าวโทรทัศน์ไม่ว่าจะเป็นของสถานีช่องใดก็ตาม รูปแบบรายการโทรทัศน์มักเป็นการนำเสนอตามประเพณีนิยมและระเบียบปฏิบัติอันดีที่ผ่านมา คือเป็นการนำเสนอข่าวทางราชการ ข่าวในพระราชสำนัก ข่าวพิธีการ ข่าวกิจกรรม บุคคลสำคัญ ในคณะรัฐบาลทหาร ในช่วงเวลาของข่าวภาค 20.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้สูงอายุดูกันมากที่สุด และเป็นเวลาที่มีการปิดเครื่องรับโทรทัศน์มากที่สุดด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่าการนำเสนอข่าวไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจ หรือชวนติดตาม ในขณะที่เดียวกันวงการโทรทัศน์ก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับการนำเสนอข่าวมากมายนัก เพราะความสนใจมักตกไปอยู่กับรายการอื่น ๆ และทุ่มเทแข่งขันกันในจุดนั้นเสียมากกว่า

รายการข่าวโทรทัศน์ได้เริ่มปรับปรุงให้มีความน่าสนใจชวนติดตามมากขึ้นกว่าเดิมโดยทีมงานบริษัทแปซิฟิก อินเตอร์คอมมิวนิเคชั่น ภายใต้การนำของ ดร. สมเกียรติ อ่อนวิมล ได้นำรูปแบบและวิธีการนำเสนอข่าวตามแบบอย่างที่ใช้กันในสหรัฐอเมริกา มาใช้กับการรายงานข่าวในส่วนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ข่าวในพระราชสำนัก ข่าวพิธีการ ข่าวราชการทั่ว ๆ ไป โดยมีผู้ประกาศข่าวในทีมทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศข่าวที่มีการเชื่อมต่อรายการ มีการจัดแบ่งการเสนอข่าวเป็นช่วง ๆ ที่เรียกว่าเป็นแบบนิตยสารข่าว และด้วยวิธีการดังกล่าว ทำให้รายการโทรทัศน์ ช่อง 9 อ.ส.ม.ท. ได้รับความนิยมและประสบความสำเร็จ จากสถานีโทรทัศน์ที่ไม่ค่อยมีผู้สนใจชมมากนัก กลายเป็นสถานีโทรทัศน์ที่มีผู้ชมติดตามดูข่าวมากที่สุด จนทำให้มีโฆษณาสินค้าเข้ามาในรายการมากขึ้น จึงทำให้ต้องขยายเวลาในการเสนอข่าวเพิ่มขึ้น จาก 1 ชั่วโมงครั้งมาเป็น 2 ชั่วโมง

คุณลักษณะของสื่อวิทยุโทรทัศน์

วิทยุโทรทัศน์นับได้ว่าเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Media) ที่มีอิทธิพลต่อประชาชนเป็นอย่างมาก สื่อชนิดนี้จะมีทั้งภาพและเสียงนับได้ว่าเป็นสื่อสองมิติ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่มีความรวดเร็วและมีพลังเป็นอย่างมาก ซึ่งสรุปถึงคุณลักษณะของสื่อวิทยุโทรทัศน์ได้ดังต่อไปนี้:

1. สามารถส่งสารไปยังผู้รับสารได้อย่างทั่วถึง และเข้าถึงประชาชนได้อย่างกว้างขวางไปทั่วโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันการสื่อสารผ่านดาวเทียมสามารถกระทำได้อย่างสะดวก สามารถย่อโลกให้เล็กลงอย่างเห็นได้ชัด การถ่ายทอดสดวิทยุโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมจากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่งกระทำกันอยู่เป็นประจำ
2. สามารถถ่ายทอดได้ทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกัน วิทยุโทรทัศน์สามารถทำให้ผู้ชมมองเห็นได้ทั้งภาพและได้ยินเสียงในเวลาเดียวกัน ได้ชมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง ได้ในเวลาเดียวกัน ซึ่งสื่อประเภทอื่น ๆ ไม่สามารถกระทำได้
3. ในขณะนี้สื่อทางด้านวิทยุโทรทัศน์มีลักษณะพิเศษสามารถใช้เป็นสื่อสองทางได้ (Two – way communication) ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถโต้ตอบกันได้ในเวลาเดียวกัน ทำให้สื่อชนิดนี้เป็นสื่อที่ทรงอิทธิพลเป็นอย่างมาก
4. เป็นสื่อที่สามารถให้ความบันเทิงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่งผลต่อไปถึงการทำธุรกิจผ่านสื่อทางวิทยุโทรทัศน์ มีการโฆษณาสินค้ามากยิ่งขึ้น การโฆษณาผ่านวิทยุโทรทัศน์ส่วนมากแล้วมักจะประสบผลสำเร็จ เช่น การโฆษณาผ่านการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นในโลก เช่นการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลจะมีบริษัทต่าง ๆ ต้องการที่จะโฆษณาในรายการนี้เป็นจำนวนมากทำให้อัตราค่าโฆษณามีราคาแพงที่สุดในโลก เป็นต้น
5. เป็นสื่อที่สามารถสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบันนี้รายการวิทยุโทรทัศน์ได้นำเอาอุปกรณ์ที่เรียกว่า คอมพิวเตอร์กราฟิก เข้ามาใช้ในการสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ ให้รายการที่ผลิตออกมามีคุณภาพ และน่าติดตามชมได้มากกว่าสื่ออื่น ๆ ทุกประเภท

โทรศัพท์ถือได้ว่าเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลสูงกว่าสื่ออื่น ๆ เพราะโทรศัพท์สามารถเข้าถึงประชาชนได้ทุกหมู่เหล่า เครื่องรับโทรศัพท์กลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกบ้านไปแล้ว แม้แต่ในชนบทห่างไกลก็สามารถเป็นเจ้าของเครื่องรับโทรศัพท์ได้ เพราะราคาไม่แพงนัก โทรศัพท์ได้รวมเอาคุณสมบัติของวิทยุ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์เข้าด้วยกัน ทำให้ผู้ชมสามารถได้ยินทั้งเสียงและเห็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อีกด้วย โทรศัพท์จึงกลายเป็นสื่อที่แพร่หลายมากที่สุดสื่อหนึ่งในปัจจุบัน